

„Kölcsönkért feleség” mulattatta Winnipeget

Régóta kacagott olyan jól a préri-főváros magyarsága, mint pünkösd vasárnapján este, midőn a Független Magyar Egylet új otthonában a „Kölcsönkért feleség” című bohózatot mutatta be a jeles winniepei műkedvelő gárda. A színültig megtöltött nagyterem közönsége nem is maradt hátlátlan, sokszor olyan szívből jövő habot szakitotta félsz az előadást, amely ritkán hallhat az ember a mai szomoró világban.

A nagyzerben pergő darabot a szerepben József Jánosné, Király Mihályné, Macsek Károlyné és a winniepei színpadon először játszó Lásik Ilona tehetségük legjavát adták; külön díszeteket érdemel Elő Lajosné és Timár Györgyné, akik kettős szerepben remekeltek a színpadon. A férfiak közül Belovecz Béla, Bórcsik Pál, Hajdu János, Istvánffy Miklós, Kovács F. István, Macsek Károly, Pál Károly, Timár György és István, valamint Wagner Gusztáv mintaszereit együttesben alakították a vígjáték szereplőit és ritka élvezetben részesítették a hálas közönséget.

Nem szabad kifelejtünk azokat, akik önfeláldozó munkáikkal előkészítették a darabot. A Független Magyar Egylet vezetésére teljes számban

készült a nagy eseményre, Istvánffy Miklós pedig Frieber Antal tulaságos elfoglaltságára való tekintettel vállalta a feleségség teljes rendezését. Ugyancsak sokat fáradozott Elő Lajos, aki a sugó, Susán Béla pedig, aki maszkirozó és ügyelő feladatát töltötte be.

A fordulatok darabot nagy élvezettel nézte végig a közönség, bárha többen vallási avagy nemzeti érzelmeiket sértve látták egyes tulzolt jeleneteket. A rendezőség javára kell írunk, hogy a darabot a maga teljességében igyekeztek bemutatni, viszont a többség hangulatát nem figyelmebe a jövőre nézve talán megfontoltabb lesz, ha az esetleges kesernyést keltő megjegyzéseket törlik a darabból. Utóvégre is az a fontos, hogy a műkedvelők tehetségét mindenképpen méltányló közönség-csupán kellemes emlékekkel gondoljon vissza az ilyen kimagasló társadalmi összejövetelekre.

A „Kölcsönkért feleség” mind jobban összehangoló cselekménye végül is táncos hangulatba ringatta a meglepeteket és még a kora reggeli órákban is szóló Szűcs testvérek „cigány”-muzsikája a Független Magyar Egylet rövid idő alatt oly megérdemelt népszerűsége szertett új otthonában.

Elkészült Európa legnagyobb csatornája

Luik és Antwerpen között építik a belgák az Albert-csatornát. Hegyeket rombolnak szét, irtózatot mérnek földtöréseket végeznek, óriási árkat ásanak, úgyhogy a munka nyomában falvak tűnnek el és új városok születnek. Luik ugyanis — Belgium ipari gócpontja — a belga külkereskedelemben nagy felülmúlást mutat, átlátják annak a széleskörűségét, hogy Luiknak közvetlen útja legyen a tengerhez.

Eddig is Luik mellett folyt a Maas, azonban ez a francia, majd német határokat érintő bősze folyó, mikor elhagyja a belgák nagy ipari központját, előbb még Hollandiát szeli át s csak Rotterdamnál ömlik a tengerbe. A belgáknak ez a megoldása nem tetszett és ilyen előzmények után határozták el, hogy megépítik a luik-antwerpeni csatornát, hogy a jövőben Luik külkereskedelmi forgalmát ne a holland Rotterdam, hanem a belga Antwerpen bonyolítsa le.

Rotterdam és Antwerpen eddig is állandóan versengenek egymással azért, hogy e két kikötő között melyik legyen a kontinens legnagyobb forgalmu tengeri kikötője? Az Albert-csatorna első szakasza már elkészült. Az eddigi munkálatok 550 millió belga frankba kerültek. Egy egész munkáshadsereg — naponként 4000 ember dolgozik a földmunkán — eddig is már 75 millió köbláb homokot ásott ki s szállított el az Albert-csatorna leendő medréből.

Persze a munkásság gyűlölt versenytársa: géperő végzettség. Tizenegy földvájógép segítségével folyik ez az óriási munka. Mindegyik gép beszer-

és több mint 300 ezer dollárba került! A munka terepén 165 km. hosszúságú sínhálózaton 102 gőzmozdony és 1800 vasúti kocsi van üzemben, azok közül 26 traktor-vonat dolgozik. A munkálatoknak egyébként eddig már 14 munkásélet az áldozata.

DOLGOZNAK A POKOLGÉP-GYÁROSOK...

Még be sem fejezték a budapesti főkapitányság nyomozói a közelmulthban elfogott pokolgép készítő kihalgatását, amikor már újabb bombaletről érkezik hír.

Az egyik gyermekjátékzótér kerítésénél egy óriási bombát találtak. Kiderült, hogy a lövedéket a bomba elkészítésénél helyezték el, ahol dr. Hetényi Imre főkapitányhelyettes, a politikai osztály főnöke, lakik.

A tüzérügyi szakértő megállapította, hogy a bomba elkészítésénél van töltve és alkalmas arra, hogy irtásra robbanjon. Minden valószínűség szerint anarhisták helyezték el a lövedéket Hetényi lakása közelében azért, hogy tüntetésnek jelpezzék a büntetésüket. Dr. Hetényi Imre főkapitányhelyettes ugyanis — mint ismeretes — hosszú évek óta önfeláldozó és sikeres küzdelemmel hívítja meg a titkos özszeesküvéseket és bűnös kezek már több ízben próbáltak megfélemlíteni.

A rendőrség eddig három embert vett őrizetbe: a Lipótvár-utcai fabódében tettenért bombakészítőt, Takó Ferenc lakatos és Fő János szerelőt, valamint büntetésüket, Rác Géza villanyszerelőt, akik merényletsorozatot akartak elkövetni és az első bombát május elején akarták felrobbantani.

48 darab repeszdarabot találtak a pokolgépben, azok közül szökeket, acéltörmeléket drótozás és láncszerkezet, amelyek nek az volt a célja, hogy gyilkos bejeket ejtsenek. A vádlottak műhelyében még sok gyutacsot töltényt, gyújtószinort és robbanóanyagot találtak.

Munkás

JÓL FIZETETT MUNKÁT RELIÉF HELYETT — 8T NAPOS MUNKAKAPET, HET ÓRAS MUNKAKAPET A KIHASZNÁLÁS BONTÉSEST — MUNKÁS-KÉPVISELŐK OTTAWAI

A PRÉRIKÉN elhelyezkedni nem tudók nagy része British Columbia felé vette útját és az ottani lakósságot kellemetlenül érinti, hogy mikor a munkálatokat nagy áldozatok árán növelték és a segélykötőkhöz látogatónak számát némileg apasztották — a kelet felől beözönlők miatt most még több embert kénytelenek ellátni, mint a téli folyamán.

A KÖZMUNKÁK terén nagy kiábrándulás érte mindazokat, akik még hittek az ottawai kormánykörök erre vonatkozó ígéreteiben. Mint kiderült, kizárólag állami javítások, valamint néhány építkezés szerepel az ottawai előirányzatban. Eszerint végleg elejtették a tartományok és municipális közreműködésével szervezett nagyobbszámú „public work” vállalkozásokat.

HEENAN, a mozdonyvezetőből liberális munkáügyi miniszter lett, de a King kormány bukása óta csupán képviselőként szereplő politikus az ottawai parlamentben tiltakozott az ellen, hogy Ontarió állami munkástáborban betöltötték a korábbi szónoklatok tartását. Még a british-columbiai választások idején hozott erre vonatkozó rendeletet a birodalmi kormány és miután az intézkedést azóta sem vonták vissza, attól tartanak, hogy ugyanezt a korlátozást Saskatchewan kényszerkempjein is bevezetik.

WINNIPEG munkás-körök 2 és fél hónapot át izgalomban tartotta a nagyvarlakó Alexander uca végén levő Western Packing vágóhid és húsfeldolgozótelep sztrájkja. Nem egyszer ököre is mentek az elkeseredett piketelők a sztrájkőrökhöz és a védelmükre kirendelt rendőrökkel s a hatóságok közvetítő ajánlata is mindaddig hiábavalónak bizonyult. A válalat végére is engedett és a sztrájkolók visszatértek munkahelyeikre.

TILTAKOZNAK országsszerte

Ujság

A MUNKANÉLKÜLLI BAL-ESETI S OREGKORI BIZTOSÍTÁS ORSZÁGOS KI-TERJESZTÉSEST — A KÖZ-ÖZEMEK SZÖVETKEZ-TEKKE ALAKÍTÁSÁT — AZ USZORA KIIRTÁSÁT

A relief-bizottságok azon szigorító intézkedése ellen, mely megtiltja mindazok segélyben részesítését, akik piketelésre vállalkoznak. A segélyek kiosztását intézők viszont arra hívtakoznak, hogy miután attól is megvonják a reliefet, ki bizonyos ósz szegény többet keres, nem volna helyes, ha a másik végtelbe esőket ellátással támogatják.

AZ EGYESÜLT Államokban még tart az áru berakó kikötőmunkások sztrájkja, mely ugyszólván megbénította a Csendes Óceán és a Mexikói öböl tengerhajózáását. — Véres pünkösdli tüntetések után 35 ezer építőmunkás csatlakozott a minneapolisli teherautó-vezetők sztrájkjához. A helyzet alig enyhült az utóbbi napokban, bárha Washington is engedékenységre akarja bírni a munkaadókat.

JAVULT a munkapiaci helyzet British Columbiában, legálábbis a téli állapotokhoz viszonyítva. Erre vall az a victoriail jelentés, mely szerint jelenleg hét ezerrel kevesebb nincstelen kért és kapott reliefet, mint egy hónappal ezelőtt. Tavaly ilyenkor 12 ezerrel több munkanélküli szorult kormányellátásra.

A BRETON-vidék hat bányájában létrejött a megegyezés a bányászok és a munkaadók között. Május 21-én már teljes üzemen dolgoztak a bérkövetelés miatt sztrájkbalépített bányások, kik hosszantartó munkaszünet után ragadták meg ismét a csakányt Nova Scotia ellen szében gazdag fokán.

ULTIMATUMOT intéztek az edmontoni kormányhoz Drumheller vidékének segélyben levő munkanélküliei. A reliefel elégedetlen munkásság 12 pontba foglalta panaszait és azok haladéktalan teljesítését követelte a tartománytól. Mint már jelentettük, a követelések teljesítéséig több ezren megtagadták a relief-munkát.

KOLDULT A „HAZIUR”

Tiltott kolduláért eltölték Bécsben Buchwalter István budapesti háztulajdonost. A nyomosás megállapította, hogy Budapeston jól jövedelmező háza van. A háztulajdonos azzal védekezett, hogy „nem volt öntudatlan” amikor koldult. A bíróság 48 órai elzárásra ítélte és kiutasította az osztrák fővárosból.

TARKÓN ÚTOTT EGY KÉPVISELŐT A REPULÓGÉP

Vay Miklós óhazai országgyűlési képviselőt elűtötte egy vi-toriázó repülőgép a Buda melletti Hármashegyen. Hefti pilóta motornélküli gépének indító gumikötélét fogta Vay és amikor a gép fölemelkedett a szárnya tarkón ütötte. Agyrázkódással szállították kórházba.

Több dohányt kap a pénzéért és POKER HANDS kártyákat is a TURRET FINE CUT dohánynal!

Megfontolt dohányosok, akik maguk „sodornak”, 10 centér jóval több cigarettát kaphatnak, mint eddig. Ha a gyenge, hűsítő, izletes Turret Fine Cut dohányt használják, nemcsak jobb „szívás”-ban lesz részükhöz, hanem ajándékártyákért be-cserélhető Poker Hands kártyákat kapnak ingyen. Ha Turret Fine Cut dohányhoz pártol: jó irány-ban halad... élvezete kevesebbe kerül s külön-értékét kap a Poker Hands kártyákkal. Ne várjon!

JOBB CIGARETTAPAPÍRT POKER HANDS-ÉRT INGYEN—Mindenké tudja, hogy a „Chanteleur” s „Vogne” cigarettapapírok a legjobbak. Bármelyikből 5 nagy füzetet kaphat ingyen egy teljes sorozat Poker Hands kártyáért a legközelebbi Poker Hands Premium üzletből, vagy posta útján ezeken címről: P.O. Box 1380, Montreal, P.Q.

Kifizetődik, ha ön maga „Sodorja” FINE CUT CIGARETTA DOHÁNYBÓL
GYŰJTSE A „POKER HANDS” KÁRTYÁKAT
Imperial Tobacco Company of Canada, Limited

A RÓKACSPADA

IRTA: KÖVÉSI ELEK

Nagypám leszalt a szánról, amilyen a betegetek látogatta. Kurta két karját kocsis módra néhányszor meglóbálta a tettek körül. Fázott. Talán a hesték, vagy nyolcadik kiáltásra előké-rült Pomák, hogy a gözölög Rozit a szán elől kifogja.

— Hol bujkálsz Pomák? A torkom kiálom ki miattad.

Pomák valamit dünnyögött, amit jobb volt meg nem hallani, aztán kiszabadította Rozit és a szerszámot a nyaka közé dobta.

— Eredj csak, nyitva az is-tálló ajtaja, megyek majd én is. De ha a fákat megragod az ud-varban, kikerem a nyakad. Na, eredi szépen... Maga meg jól tenné, ha benézne a majorságha.

— Mit csináljak én a majorságha? — csodálkozott nagyapám, aki nem igen szokott a gazdasággal törődni.

— Vendég járt a tyukoknál.

— No ne izélj! Kétlábu vagy négylábu?

Pomák a hóra mutatott.

— Erre ment, la!

— Borz, görény?

— Algha. En rókának nézem jó étvágya volt, a legjavát vá-logatta ki, a Bubosnak befelleg-zett.

Nagypám gyengén megva-karta a fülemögét.

— Ejha! Eppen arra volt gusz-tusa?

Pomák vállat vont.

— Arra. De ha rákapott az izére, vízi a többi is.

Nagypám nagyon szelid em-ber volt, de hirtelenharagu. Most is vörös lett a képe és éle-sen csattant fel a hangja.

— Puskáit!

— Azt vagy ágyut. Hát hogy

képzeli el? Persze, a Pomák... állj ide lesd meg. Ha éjjel jön, ha nappal, hajnalban, te csak állj itt és sóz oda neki.

— Hát... hát mit csinál-junk? — szölt most már szeli-debben, bizonytalanul nagyapám. — Talán riasztó pisztoly-lyal...

Pomák gyonyosan nevette.

— Immeri jól a rókafaját, látom. A pukkanás egyik fülné, be a másikon ki. Csapda kéne, jó erős rókacsapda.

— Csapda?

— Az. Az majd elkapja a lá-bát. Bizza csak rám. Olyan csap-dát csináljak, hogy a környék minden rókája megnézheti.

Délután — emlékszem—nagy apámat elhívták még egy beteg-hez, a rendelőbe is hoztak egy kifcamódott lábú legényt, azt ketten Pomákkal helyrefozták, akkor Pomák hozzáállott a csapda készítéséhez. Padlásról, pincéből kerültek a hozzávalók, azt azon minden: kiszolgált „hözentráger”, lyukas tepszi, rozsdás kocsirugó, de azért Pomák nagyanyó a könnyeit rejtgette, valószínűleg kedves tyúkját, a Bubost siratta apró, öreges könnyeivel. Nagypám is vet-kölni kezdett, leült az ágy szé-lére, maga elé nézett hosszán, aztán újra magára dobta ruháit és kiment. Mikor visszaajótt no-solygott, két szemé körül neve-ző szarkalábak ficánkoltak, szar-kalábában frissen hullott hópel-lyek csillogtak, ragyogtak.

— En nem tudtam sehoggy sem elaludni. Fájt a szívem a Bubos-ért, amelyik kézből ette ki a kuc-koriat és ugy séttál az ember után, mint a kutya, sajnáltam nagyanyát, aki olyan szível-gelékkel tud sírni, mindenért könnyen zokogni, de minden gondolatom után vissza-vissza-tért a csapda meg a róka.

Reggel az első utam a major-

ságha vitt. De nagypám és Po-nyörüléstől.

— Előtte. Abba a minutum-ban, ahogy a falathoz ér, már fogja is. Ugy ám!

Nagypám nagyot fohászko-dott, felnézett a sötét égboltra, aztán rajtam is megpíhent nyug-talan, firkéző pillantása.

— Hát ez nem igazság! A há-lálraitélnek is jár utóljára tisz-tességes falat, ez a róka itt meg... — elharapta a szót és fa-nyar arccal, sötéten nézett Po-mákra.

— Hiszen neked is kijár a tisztességes, bőszosztolás, ami-kor téged akasztottak. Kár... Pomák?

Nehéz lépésekkal hagyott ott bennünk, csak úgy csikorgott a hógöröngy a lába alatt.

— Né te né — hápogott Po-mák és hosszán, fejét csóválva, utána nézett. Aztán óvatosan, csendesen letette a csapdát a hóba...

Lefeküdtünk...

Különös volt ez az este. Fur-csa neszekre dobbant a szívem nagyanyó a könnyeit rejtgette, valószínűleg kedves tyúkját, a Bubost siratta apró, öreges könnyeivel. Nagypám is vet-kölni kezdett, leült az ágy szé-lére, maga elé nézett hosszán, aztán újra magára dobta ruháit és kiment. Mikor visszaajótt no-solygott, két szemé körül neve-ző szarkalábak ficánkoltak, szar-kalábában frissen hullott hópel-lyek csillogtak, ragyogtak.

— En nem tudtam sehoggy sem elaludni. Fájt a szívem a Bubos-ért, amelyik kézből ette ki a kuc-koriat és ugy séttál az ember után, mint a kutya, sajnáltam nagyanyát, aki olyan szível-gelékkel tud sírni, mindenért könnyen zokogni, de minden gondolatom után vissza-vissza-tért a csapda meg a róka.

Reggel az első utam a major-

ságba vitt. De nagypám és Po-nyörüléstől.

— Előtte. Abba a minutum-ban, ahogy a falathoz ér, már fogja is. Ugy ám!

Nagypám nagyot fohászko-dott, felnézett a sötét égboltra, aztán rajtam is megpíhent nyug-talan, firkéző pillantása.

— Hát ez nem igazság! A há-lálraitélnek is jár utóljára tisz-tességes falat, ez a róka itt meg... — elharapta a szót és fa-nyar arccal, sötéten nézett Po-mákra.

— Hiszen neked is kijár a tisztességes, bőszosztolás, ami-kor téged akasztottak. Kár... Pomák?

Nehéz lépésekkal hagyott ott bennünk, csak úgy csikorgott a hógöröngy a lába alatt.

— Né te né — hápogott Po-mák és hosszán, fejét csóválva, utána nézett. Aztán óvatosan, csendesen letette a csapdát a hóba...

Lefeküdtünk...

Különös volt ez az este. Fur-csa neszekre dobbant a szívem nagyanyó a könnyeit rejtgette, valószínűleg kedves tyúkját, a Bubost siratta apró, öreges könnyeivel. Nagypám is vet-kölni kezdett, leült az ágy szé-lére, maga elé nézett hosszán, aztán újra magára dobta ruháit és kiment. Mikor visszaajótt no-solygott, két szemé körül neve-ző szarkalábak ficánkoltak, szar-kalábában frissen hullott hópel-lyek csillogtak, ragyogtak.

— En nem tudtam sehoggy sem elaludni. Fájt a szívem a Bubos-ért, amelyik kézből ette ki a kuc-koriat és ugy séttál az ember után, mint a kutya, sajnáltam nagyanyát, aki olyan szível-gelékkel tud sírni, mindenért könnyen zokogni, de minden gondolatom után vissza-vissza-tért a csapda meg a róka.

Reggel az első utam a major-

mem láttára piszkálta ki a nyul-pencsenyét a csapdából. Hát ezt látni kellett, óriási, fantasztikus...

— Hej azt a hét meg a nyolc, a bitang megugrott — mondta fanyar képpel Pomák — de elvitte a nyulpecsenyét. Kár...

— Kár — mondta nagyon szomorúan nagypám is, de csak a haingja volt szomorú, a szemé különösen, jókedvűen nevette...

... Estefelé beteghez hívták nagypámat, engem küldtek, hogy kerésem elő. Magam sem tudom miért, önkéntelenül a majorság felé tartottam, arra kerestem.

Szürkült már erősen, a vér-vörös, hidegfényű tél nap, mint óriási szem hunyorgott az ég-re a felhők mögöl. A tyukól csendes volt és az udvar közepén a dermedt eperfa kopasz ága ütemesen bököl a kőtekező hideg szélben. De az eperfa tövével... igen, ott áll valaki.

Nagypám volt!

Kiáltani akartam feléje, hogy jöjjön, keressik, de ahogy ott mozdulatlanul állott, előresze-gezett fejével, ennek a nagy né-ma mozdulatlanságnak hatása alá kerültem én is és csak lopva, nesztelenül igyekeztem előre.

— Pszt, odanézz!

És a csapda felé mutatott. Bronzvörös tetést láttam, he-gyes füleket, szaporán mozgó száját, amint jóízűen falatozik.

A róka!

Talán percig állhattunk ott, néztük, akkor valami új recs-cent, vagy fagyott rög roppant, a róka néhány ugrással eltűnt.

A csapda érintetlen volt, csu-pán a csaletek tűnt el belőle. A róka kicsepte onnan.

— Hát ez aztán okos pofá, hallod — mondta nagypám cso-dálatosan jókedvűen. — A sze-

Szürösán, szigoruan nézett rám.

— Talán te bolygattad, gye-rek?

— En? Ugyan, hozzá se mer-nék nyulni.

— Hm. Pomák, te sem. En se' — tette hozzá, kisé bizonyítala-nul — akkor... akkor talán a róka nyuzta használhatatlanra.

Pomák nevette.

— A róka? Hát ott még nem tart, hogy drótot görbítsen, szij-jart tépjen. De ha más tette, ak-kor a róka volt, csakis ő lehetett.

Nagypám sebesen, furcsán pislogott.

— En mondtam? Hehe, tré-fálisz. De ha egyikünk se volt? ... A csapdáról csak négyen tudtunk, mi hármán, meg a róka...

— Mindegy no — ajánlkozott Pomák — majd helyreigazítom én. Olyan szép kabátgallért kap a rókából, hogy csak no! — és felém hunyorított.

— Nekem nem kell se a róka se a gallér! Nem veszem a nyak-kamra — íjedtem sápadra váltan.

Nagypám különös melegség-gel nézett rám, aztán Pomák fe-lé fordult.

— Ejnye, mit izélisz, mit rio-gatod ezt a gyereket. A csapdát pedig majd én helyrehozom, ar-ra ne legyen gondod. Megértet-tél, Pomák?

A csapda pedig tényleg rend-bejött. Nagypám a komisz, der-mesztő hidegben furt, faragott rajta. Mikor elkészült, nem ha-sonlított az többé rókacsapdá-hoz, inkább etetőhöz.

Az is volt; egyszer meglestem az „etetőt”. A róka már egészen otthonosan mozgott a kisudva-ron. És nagypámnak tényleg igazza lett, amikor azt mondta: a róka így nem járt, ahogy ez járni fog!

Am a rókaetével egyidőben nagyapám is megváltozott, allig is lehetett ráismerni. Ott kotnye leskedett gyakran a konyhában, tréfált, mókázott nagyanya e-lől. Jól befődött, letakart hu-sokra nagy hangon jelentette ki hogy az „légyvásztá”, igen raj-ta a nyoma, etetlen és már vitte ki gyors, kapkodó mozdu-lattal a konyhából. Mások e-bédnél „szaga” volt husnak, é-ltolta a tányért, zsörtölődve, ó-regesen szidta a mészárosot. De a hibát egyedül ő vette csak ó vette észre. Néha rámmézt ilyenkor kéks, jóaságos pillantá-su szemével és aztán én is eltoltam magam elől a tányért, fintorog-va, hogy én is izzem. Cinkosa lettem nagypámnak. A kony-hába vitt tányérról aztán észre-venültem, hamarosan eltűnt a „romlott, szagos” hus, pecse-nyé.

Olykor összeráncolt homlok-kal járt-kelt, maga elé nézett komoran, szórakozott volt. I-lyenkor gondolj voltak, kifog-ya a leleményességéből, a-mellyel a rókának a kosztot elő-teremtette.

A szemtelen Pomák egy szom-bati napon, este, mikor már né-hány pohár bort lecusztatott öblös torkán, azzal szórakoztat-ta a lányokat a cselédházban, hogy kidüllesztette a hasát, lá-bait széjjelfeszítette és így ma-gát pohosra, kővére kerekítve sétítkált a lányok előtt.

— Ide nézzen, Lizi, meg Bor-csa! A róka... olyan már, mint akár a doktor ur (mert a nagy-apám is kurta, kővér ember volt). Maholnap ő is szánon jár, meglássák. Akkor én a bakra ü-lök, a róka meg csak rámkált!

— Hé, Pomák, hajts a csap-dához, vacsorálni mék!

Ugy ám!